

ficus·indica

Maria Hein * Rodin Kaufmann

Azucena Momo * Louis Pezet

ACTE I SOMNI * SÒMI
ACTE II SOLITUD * SOLESA
ACTE III NATURA

ALBIGÈS
EMPORDÀ
PROVENÇA
MALLORCA

I

ACTE I SOMNI * SÒMI

FARAI UN VERS

sense dir-te res
en vers,
l'univers somia
nombrar-te

nit de lluna plena
nit de llum intensa
a on van aquells somnis
de nits blanques
que mai no tindrè

faré un vers
que xerri de tu
i així recordar-te
com me cantes i
m'abraçes

si estic despert
si estic adormit
si estic en un somni
la lluna m'ho dirà

DESVELH

d'un pas sense pes
he esbarriat la brasa
que l'alba havia
enfredorit

ALBETA

qui m'advertiria
de la seva arribada
perquè jo li pogués
cantar la meva albada

DAMA DE MALLORCA

a Mallorca hi ha una dama
que és hermosa com el Sol [...]
o llegenda estimada
si el seu cor fos casa meva

ACTE II SOLITUD * SOLESA

QUAND SOI A T'ESPERAR * LOUIS

els dies són silenciosos
quan t'estic esperant,
quan són llargs al maig
a vegades tornaré a desteixir
la tela de la meva esperança

UNA NIT * AZUCENA

érem, érem i serem d'un retorn i d'una anada,
d'un cicle
d'unes àvies sàvies combatents
l'escuma tota, el sol a punt, la boira baixa, les
ganes altes, la pluja fina.

HE TROBAT UN CAMÍ * MARIA

tota sola he trobat un camí
no sé on me durà
i només t'escric
ja no sé
com jo t'ho he de dir
estas bé tot sol
no tenc res a dir

SOLA TU * RODIN

el crepuscle és impacient
la cala està cremant i se sent
calma burla fugaç
estic al mar

ACTE III NATURA

DE COP I CAP A TOTES BANDES

m'estiro sobre aquest gegant
que respira
i mai
mai deixa de moure's

COMA LA NÈBLA

tinc dins la sang una boira d'estornells
i giro com la boira
i sóc una àliga ballant

ES TEUS ULLS DAVANT LA MAR

veig la mar brillant
i el cel reflexat
un cel rosat
com ses teves mans

NATURA

Natura, tu que m'acompanyes,
deixa'm que m'agafi a les teves branques.
Escolto el bosc gronxar-se
i em llepo els cabells picants
d'escarola amarga.

CANÇON DE LA LUNA

dels seus amors secrets
ningú sabrà el nom ni la mirada
són nascuts de les seves crostes
els himnes que ella canta al trenca-onades

FARAI UN VERS

text i música: ficus•indica

inspirat de "farai un vers de dreit nient" de Guilhem de Peitieu, amb extractes de "corrandes d'exili" de Pere Quart, "lo secret de las arondas" de Max Rouquette, i arxius de cants d'arrels de Catalunya i Occitània

DESVELH

text: R. Kaufmann, traducció: A. Momo

música: ficus•indica

ALBETA

text i música: L. Pezet

DAMA DE MALLORCA

text: tradicional, R. Kaufmann

música: tradicional, R. Kaufmann, L. Pezet

amb un extracte de "Adieu Paure Carnaval" interpretat per Bachàs (1979)

QUAND SOI A T'ESPERAR * LOUIS

text: L. Pezet

música: L. Pezet, R. Kaufmann

UNA NIT * AZUCENA

text: A. Momo

música: A. Momo, R. Kaufmann

HE TROBAT UN CAMÍ * MARIA

text: M. Hein

música: M. Hein, R. Kaufmann

SOLA TU * RODIN

text i música: R. Kaufmann

amb extractes de "nou cants de llibertat" de Raimon (1979) i "estiu" de Nicòla (1971)

DE COP I CAP A TOTES BANDES

text: A. Momo, traducció: L. Pezet

música: R. Kaufmann

COMA LA NÈBLA

text: R. Kaufmann

música: tradicional, R. Kaufmann

ES TEUS ULLS DAVANT LA MAR

text i música: M. Hein

NATURA

text: A. Momo, traducció: L. Pezet, R. Kaufmann

música: ficus•indica

CANÇON DE LA LUNA

text: R. Kaufmann

música: R. Kaufmann, M. Hein

inspirat del "lamentu d'Antuninu l'ulmisgianu" de Canta u Populu Corsu (1975), amb extractes d'arxius de cants d'arrels de Catalunya i Occitània

tots els arranjaments: ficus•indica

FIRA
MEDITERRÀNIA
MANRESA

Fundació Mallorca
Literària

institut
ramon llull

PÉRTIGA

ACTE I

FARAI UN VERS

Azucena

sense dir-te res

en vers,

l'univers somia

nombrar-te

des d'allà

a on el silenci es guarda

més que observar, observar-te

més que mostrar, mostrar-me

em sento més a mi des

de que tot parla

et sento més a tu

quan tot calla

des d'allà

a on el silenci es guarda

l'univers somia nombrar-te

fulla caiguda,

segur segur segura

l'univers somia nombrar-te

des d'allà a on el silenci es guarda

la vida dóna paraules

la vida dona donar-te

a llum

FARÉ UN VERS

Louis

*las pensadas arrestadas
pel temps
calhadas dins l'aire
immens
nuèch de luna plena
nuèch de lum intens
onte van aqueles sòmis
de nuèches blancas
que jamai farai pas
vòli qu'aquel jorn s'acabe
que de res serà la nuèch
sai que l'alba primièira
naisserà delà lo puèg
onte aniràn aqueles sòmis
qu'ai perduts o doblidats
onte se'n van los sòmis
que jamai faguèri pas*

els pensaments aturats
pel temps
paralitzats dins l'aire
immens
nit de lluna plena
nit de llum intensa
a on van aquells somnis
de nits blanques
que mai no tindrè
vull que aquell dia s'acabi
que en res serà la nit
sé que l'alba primera
naixerà del puig
a on aniràn aquells somnis
que jo he perdut o oblidat
a on se'n van els somnis
que mai he tingut

Maria

faré un vers que xerri de tu
i així recordar-te
com me cantes i m'abraçes

fes-me un vers per així veure'm
i fer-me sentir august

fes-me un vers
i així no oblidar-me
ni oblidar-te
per no fugir mai de tu
per no fugir mai de tu
per no fugir mai d'aquí ni de tu!

Rodin

*ai pas de jòia
tanpauc de colèra
ma cara enòia
ma canta lanlèra*

no tinc alegria
ni ira
la meva cara avorrida
el meu cant divertit

*anuech sus la montanha
aquesta estela
sens ges de maganha
m'a mirat, getèla*

aquesta nit a la muntanya
aquesta estrella
sense cap mena de vergonya
em va mirar, branqueta tendra

*se siáu desvelhat
se siáu endormit
se siáu dins un sòmi
la luna me va dirà
paraula tancada
un mòt de pescaluna*

si estic despert
si estic adormit
si estic en un somni
la lluna m'ho dirà
paraula tancada
paraula d'un somiador

DESVELH

m'agradaria molt
si em permets
ser-te agradable

ser el relat
que t'acarona
i la paraula
dins del teu cap

una paraula dolça
dels temps més antics
per cobrir-te tota
de paraules-carícia
que fas néixer
en el meu desvetllar

d'un pas sense pes
he esbarriat la brasa
que l'alba havia
enfredorit

DESVETLLAR

tu que coneixes
el gust de nosaltres
allò que és i l'alè
i el valor
de nos

com un record
del primer mot
el teu cos aquest cop
no s'amaga

ALBETA

*quora arribarà mon albeta,
ne sabi pas res
quora arribarà mon albeta,
qui me garda*

*anuèit,
me trobaretz encara tot solet*

*anuèit,
brica de gaita, d'amor al castelet*

*qui m'avertirà
de son arribada
per que ieu li pòsca
cantar mon aubada*

quan arribarà la meva albeta,
no en sé res
Quan arribarà la meva albeta,
qui em vigila

aquesta nit,
em trobareu encara tot solet

aquesta nit,
cap vigilant, d'amor al castellet

qui m'advertiria
de la seva arribada
perquè jo li pogués
cantar la meva albada

DAMA DE MALLORCA

a Mallorca hi ha una dama
que és hermosa com el Sol
té la cabellera rossa
i llarga fins als talons

*ai somiat d'una polida
allà luenh detràs la mar
bèla jòia a l'avalida
que doçor èra de l'aimar*

sa mare la pentinava
amb una pinteta d'or
valga'm Déu, ai, na Maria
robadora del meu cor

sa padrina els hi lligava
amb un floc de set colors
son germana se mirava
amb los seus ulls robadors

*sei cabèus color daurada
delicada flor de roças
ò llegènda tant aimada
se son còr fuguesse mon cast*

si no fos ma germana
jo me casaria amb vós
valga'm Déu, ai, na Maria
robadora del meu cor

*son retrach doça promessa
sus lei ribas de son palais
sa paraula eleganta mesa
qu'un jorn se retrobam a lai*

vaig somiar una polida
allà molt més enllà del mar
preciosa joia a l'horitzó
què dolç era estimar-la

els seus cabells daurats
delicada flor de roques
oh llegenda estimada
si el seu cor fos casa meva

la seva mirada dolça promesa
a la vora del seu palau
la seva paraula elegant promet
que algun dia ens trobarem allà

ACTE II

QUAND SOI A T'ESPERAR

*lanquan los jorns son long en mai
quand soi a t'esperar
quand me maini de l'artificial
d'aquesta borramescla de fial
quant de còps me caldrà tornar
destéisser
lo lençòl del meu tremor
l'acabarà pas aquesta passa
torna me que mos ponhèts me dòlon*

*los jorns son silencioses
quand soi a t'esperar
los jorns son silencioses
lanquan los jorns son lonc en mai*

*quant de còps tornarà destéisser
la tela de mon espèra
espèri te poder reconéisser
tan de jorns siás partida
sabi que pas jamai gausirai
se gausissi pas ara
torna me coma tornarà l'albespin*

QUAN T'ESTIC ESPERANT

quan els dies són llargs al maig
quan t'estic esperant
quan me n'adono de l'artifici
d'aquest embolic de fil
quan de cop em caldrà tornar
a teixir
el llençol de la meva por
no l'acabaré pas aquest instant
torna'm que els canells em fan mal

els dies són silenciosos
quan t'estic esperant
els dies són silenciosos
quan són llargs al maig

a vegades tornaré a desteixir
la tela de la meva esperança
espero poder-te reconèixer
de tants dies que vas marxar
sàpigues que mai gosaré
si no he gosat ara
torna'm com tornarà l'arç blanc

UNA NIT

érem de peu, caminant-nos
les ungles creixent
enfilades i amb dents sobre la carena
érem sense ombra, de sucre morè,
guiades pel vent,
__érem, érem i serem d'un retorn i
d'una anada, d'un cicle
d'unes àvies sàvies combatents
la lluna avui àvida mostra un
sota-sostre i altres direccions palpables
convida a fugir i fer un gir de fora cap
endins
de molsa roent, de terra cremada,
de vapor de sàlvia candent.
cau la foscor
quan érem de peu
cau la nit i cau el marge.
cau_fet per a nosaltres, amagatalls de
mares arbres.
Sobre el camí escollit érem tot i no se'ns veia.
Compartint la nit i el tint enterbolit d'un
somni nítid
tothom entra per deixar passar,
dislocar, buidar, flexionar

*L'escuma tota, el sol a punt, la boira
baixa, les ganes altes, la pluja fina.*

De cos fosc i ulls petits mirada sencera
no és serena ni quieta __ Tèrbola, amb
l'enrenou de mil ulls foscos,
cançons de boscos que bressolen
ombres fugisseres.
avui, avui hi ha el negre que amaga.
La foscor dins nostre com el carbó
encès. La vida crida, la nit enceta el
camí de fum i sense fi
consum incandescent

HE TROBAT UN CAMÍ

solitud

no sent res pus

sense tu

no hi ets i no puc

solitud

te creus que no puc

viure fora tu

ets un caparrut

tota sola

he trobat un camí

no se on me durà

i només t'escric

ja no sé

com jo t'ho he de dir

estas bé tot sol

no tenc res a dir

solitud

no veig res pus

m'he perdut

i només pens amb tu

i només pens amb tu

i només pens amb tu

i només pens amb tu

SOLA TU

*ai dins ma pensada
un imatge tant luenh de tot
luenh de tu
e lei vidas qu'ái passadas
doças amaras virant sos mei pas
repetum*

*vòli pus
passar lo temps solet sens tu
solitud saup coma l'amar me dòu
(perduda tu)
vòli tu
passar lo temps docet, crenut
sola tu saup coma la mar me ditz...
(polida tu)*

*lo calabrun despacienta
la cala brutla e se sente
calama burla passanta
siáu dins la mar
ma lenga mòrta es encenta
mila ans de leis que s'en pentan
l'aura de l'òrt es calenta
siáu dins l'amar
siáu banhat de ta justesa
vòli engolir tot ton pensar
ton arma
e te veire mòure doçament
e la vida auriá mai d'autesa
coma somiar de te veire belesa
nina sola tu saup coma la mar aim
e se sotam dins leis ondas
faguem lo ensems*

repic

SOLS TU

tinc en el meu pensament
una imatge tan lluny de tot
lluny de tu
i les vides que he passat
agredolçes girant sota els meus passos
repetint

no vull més
passar el temps sol sense tu
la solitud sap com l'amargor em dol
(perduda tu)
et vull a tu
passar el temps dolç, tímida
sols tu saps com el mar em nombra...
(bonica tu)

el crepuscle és impacient
la cala està cremant i se sent
calma burla fugaç
estic al mar
la meua llengua morta és encinta
mil anys de lleis que es penedeixen
l'aura de l'hort és calenta
estic a l'amargor
estic banyat de la teua exactitud
vull engolir tot el teu pensament, la
teua ànima
i veure't moure delicadament
i la vida tindria més alçada
com somiar de veure't estimada
nena només tu saps com la mar estima
i si ens submergim a les onades
fem-ho junts

tornada

*e se te siás perduda
sus la dralha la lutz banha ton retrach
tant bèu
e se siás espauruga
siás lo rai de la calma que t'apasima
(tanben)
as dins ta mirada
una amira tant luenh de tot
tant de tu
embé tu ai tant de vam
embé tu es doç e plasent
e lei dolors se'n van
mila colors en lo fent
e lei vidas qu'ai passadas
doças amaras virant sos mei pas
vòli pas*

repic

i si t'has perdut
en la via la llum banya la teva mirada
tan bella
i si tens por
ets el raig de calma que t'amaina
(també)
tens a la teva mirada
una perspectiva tan lluny de tot
molt de tu
amb tu tinc tanta joia
amb tu és dolç i agradable
i el dolor desapareix
mil colors fent-ho
i les vides que he passat
agredolçes girant sota els meus passos
no vull més

tornada

ACTE III

DE COP I CAP A TOTES BANDES

de cop i cap a totes bandes
ondadas que jamai s'arrèstan pas
miradas dins de l'autre costat
languiment, la luna inacabada
e totjorn en perfièch argent fa
levador a las montanhas
tremola la pel rugada
de l'espandida de l'aiga

m'estiro sobre aquest gegant
que respira
i mai
mai deixa de moure's
sento el dring-dring
d'una vibració interna
la remor de la seva respiració
feta pedra

la pell esquerdada com d'escates
de sal
va assecant-se al sol i cau
cau engrunada sobre les fustes
del port
la tempesta
als cims
s'hi enganxa
el temps
canvia
la tramuntana balla

la remor de la seva respiració
feta pedra

COMA LA NÈBLA

*ai dins la sang una nèbla d'estornèus
e viri coma la nèbla
e siáu una aigla balarèla*

*mon arma ondèja aiga bartavèla
e viri coma la nèspa
e bali coma l'espèra*

*degun saup coma la mar m'apèla
e viri coma la nèbla
e siáu una aigla balarèla*

*ondada tu, gèsta revoluna
e viri coma la nèspa
e bali coma l'espèra*

*sabenta tu, me siás estada
e viri coma la nèbla
e siáu una aigla balarèla*

*en mila cèus, cadenas esteladas
e viri coma la nèspa
e bali coma l'espèra*

*que cada estona de ton jorn
es mila aucèus dins sa balada*

COM LA BOIRA

*tinc dins la sang una boira d'estornells
i giro com la boira
i sóc una àliga ballant*

*la meva ànima oneja aigua perdiu
i giro com la nespra
i ballo com l'espera*

*ningú sap com la mar em nombra
i giro com la boira
i sóc una àliga ballant*

*onada tu, gest en espiral
i giro com la nespra
i ballo com l'espera*

*sàvia tu, has sigut jo
i giro com la boira
i sóc una àliga ballant*

*en mil cels, cadenes estrellades
i giro com la nespra
i ballo com l'espera*

*que cada estona del teu dia
són mil ocells dins el seu ball*

ES TEUS ULLS DAVANS LA MAR

veig la mar brillant
i el cel reflexat
un cel rosat
com ses teves mans

antenes separen
cases i cases
i es vent me bufa a sa cara
crec que puc volar
es llum d'es carrer s'encén
i no veig res més
que un ocell passar
vol dir que tu ja has arribat

portals separen
cases i cases
i es Sol s'apaga
i no tornarà
veig la mar brillant
i el cel reflexat
un cel ben clar
com es teus ulls davant la mar.

NATURA

*Natura, tu que m'acompanhas,
daissa me que m'agafe
a tas brancas.
escoti lo bòsc brançolejar
e me lequi los cabels picants
d'escaròla amarga.*

*daissa me, Natura,
montar sus tos genolhs,
m'assetar sus ton ventre confle
de creaturas magicas.
D'aval ont vivon las fadas
vòli que tòrnes
perque de tu,
ieu vèni de casa.*

*lo còr te reconéis maire,
vòli tornar èsser arbre*

*dins de garrigas exoticas d'isclas
de ton enfança
vò de montanhas de seuva
d'un volcan aluenchat
dins de prats sens estaca
d'un parlaire passent
dins lei promessas dau vent
e l'idèa qu'és mai doç
dins la debuta deis autrei
que dins lei braç dau pacient*

*mimòsa pudica embé ieu
esconduda dei vistas e dei dires
quites ara l'ombrum de l'aubre vielh
quites ara l'ombrum que t'estofa
per de prats embelits
onte lo Soleu tusta
autra part es totjorn mai chucós
autra part es totjorn mai doç*

*Natura, tu que m'acompanyes,
deixa'm que m'agafi
a les teves branques.
Escolto el bosc gronxar-se
i em llepo els cabells picants
d'escarola amarga.*

*deixa'm, Natura,
pujar-te a la falda,
asseure'm al teu ventre inflat
de criatures màgiques.
D'allà a on viuen les fades
vull tornar-te,
perquè de tu,
jo vinc de casa.*

*el cor et reconeix mare,
vull tornar a ser arbre*

*dins garrigars exòtics d'illes
de la teva infància
o muntanyes de selva
d'un volcà llunyà
dins dels prats sense estaca
d'un parlant que passa
dins les promesses del vent
i la idea que tot és més dolç
a l'inici dels altres
que als braços del qui és pacient*

*mimosa púdica amb mi
amagada de la vista i de les paraules
deixes ara l'ombra de l'arbre vell
deixes l'ombra que t'ofega
per prats embelits
a on batega el Sol
a un altre lloc sempre és més sucós
a un altre lloc sempre és més dolç*

que lei peiras rufas
de la vida cada jorn
pichòta flor creissuda dau betum
veirem Belém belèu
e sei doçors de pastel
pichòta flor dei barris de castèu
naissuda un jorn
dins meis uelhs de castanha
ai pas tant l'amarum
dei morèlas
aimi mai lo gost just de l'amor UN
gost que mòrre
a l'ombrum moderne
siáu l'òme demorat
dei morre-porcins
pichòta flor de saladèla
au calabrun
te venon caçar ma bèla
aquelei barjacaires au bèu parlar
dei prats mai verds
mai siáu lo ralh de la luna
siás regina de la feruna de luenh
son caçaires de mantunas
demòri ieu sens geina lo rei de tu,
l'una

que les pedres de cada dia
dures com la vida
petita flor crescuda del betum
veurem a Belém potser
i els seus dolços pastels
petita flor de les muralles del castell
nascuda un dia
als meus ulls castanys
no tinc tant l'amargor
de les solanàcies
m'agrada més el gust de l'amor UN
gust que mor
en l'ombra moderna
sóc l'home que queda
amb dent de lleó
petita flor de saladella
al capvespre
vénen a caçar-te bella meva
aquells bons parlants
dels prats més verds
però jo sóc el raig de lluna
ets la reina de les bèsties llunyanes
són caçadors de moltes
em quedo sense vergonya el rei de tu,
l'una

CANÇON DE LA LUNA

*ai una cançoneta
trobada dins lo rebat de la luna
de sa lutz redoneta
d'argent, careça ondas e paluna
e lo bòsc s'amolona
per veire coma pòrta sa corona*

*de seis amors secretas
degun sauprà lo nom ni la mirada
son naissuts de sei cretas
leis imnes qu'èla canta a la peirada*

*sus lo rai d'una estela
la nuech belesa expandís sa tela*

*dins sei cabèus son d'astres
sei trenas son lo breç dei nebulosas*

*espiadas dei pastres
sei blocas son de dansas fabulosas
e bala per lo monde
fa gauvir lei rocàs de son abonde*

*quand quitarà la riba
anirà per la mar detràs leis illas
se sa lusor arriba
d'un potz fa un país de meravilha
son uelh sus leis auturas
sa lutz polida, sen de la natura*

CANÇÓ DE LA LLUNA

*tinc una cançoneta
trobada en els reflexos de la lluna
de la seva llum rodoneta
de plata, acaricia onades i pantans
i el bosc s'arplega
per veure com porta la seva corona*

*dels seus amors secrets
ningú sabrà el nom ni la mirada
són nascuts de les seves crostes
els himnes que ella canta
_ al trenca-onades
sobre el raig d'una estrella
la nit bellesa expandeix la seva tela*

*dins dels seus cabells d'astres
les seves trenes són el bressol
_ de les nebuloses
espiats pels pastres
els seus rínxols són danses fabuloses
i balla pel món
fa gaudir les roques amb
_ la seva exuberància*

*quan marxarà de la riba
anirà per la mar darrere de les illes
si la seva brillantor arriba
d'un pou fa un país de meravella
el seu ull sobre les altures
la seva llum polida, pit de la natura*